

ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.
 καὶ νῦν ἀλούσας τάσδε τὰς μάργους ὄρα^ς
 ὕπνω πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι,
 γραῖαι, παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται
 θεῶν τις, οὐδ' ἄνθρωπος, οὐδὲ θήρ ποτε 70
 κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ'· ἐπεὶ κακὸν
 σκότον νέμονται, Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός,
 μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.
 ὅμως δὲ φεῦγε, μηδὲ μαλθακὸς γένη·
 ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς, 75
 βεβῶτ' ἀν' αἰὲ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα,

Pors. not. Ms. cf. Eur. Ion. 587. πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὀρω-
 μένων. Rhés. 483. μή νυν τὰ
 πόρρω, τὰγγύθεν μεθείς, σκόπει.
 Vid. Valck. Diatrib. p. 32.
 seq. BLOMF. Porsonum ha-
 rum particularum alio vocabulo
 interposito apud Tragicos con-
 junctionem in append. ad Toup.
 emend. et ad Orest. 614. damna-
 visse in vulgus notum est: ad quem
 locum Philoct. v. 1362. (ubi vi-
 dendus Herm.) ex arbitrio mutat.
 Hujus rationem probat Blomf.
 ad Prom. 1009. ubi locos Pers.
 153. 546. corrigit. Jure autem
 contra Porsonum dixisse videntur
 Herm. ad Vig. 545. Schaef. ad
 Long. p. 350. Seidler. ad Eur.
 Electr. 1112. qui in talibus καὶ
 valere *etiam*, et δὲ nectere sen-
 tentias notat. Nec omnino idonea
 caussa afferri potest cur his par-
 ticulis tragicis uti non concessum

sit. In Pers. 776. δὲ in τε ex
 duobus codd. mutavit Dindorfius.

66. ἐχθροῖς Ald. πρέπων pro
 πέπων in margine Med. Par. v. l.
 apud Schol. Ita etiam in marg.
 Scal. in Voss.

67. εἰλούσας Rob. ὄραῖς Med.

68. comma vulgo post ὕπνω
 positum delet Rob. Vid. annot.
 πεσοῦμαι Venet. πεποῦσαι Ald.
 πρέπουσι conj. Faehs. p. 327.
 Μοχ κατόπτυστοι Ald.

69. Γαίας sive Νυκτὸς παλαιαὶ
 παῖδες conj. Valck. ad Callim.
 Eleg. p. 147. Sic Dind. sed nihil
 est cur vulgatam mutemus. Hu-
 jusmodi enim iterationes satis
 obviae sunt.

71. ἐπὶ Guelf. Ald. Turn.

74. μή δὲ Ald. Rob.

75. ἐλῶσι Ald.

76. βεβῶντ' ἀν' αἰὲ τὴν sic codd.
 Ald. Rob. v. l. ap. Steph. nisi
 quod βεβόντ' Venet. βεβόντ' αἰὲ N.